

A GYÖNYÖRŰ SORSCAPÁS CÍMŰ BESTSELLER SZERZŐJE

JAMIE
McGUIRE

És boldogan
élnék,
míg meg nem
bánják.

Gyönyörű
ÉSKÜVŐ

KERESD
A MOZIBAN IS

Dream
válogatás

Abby Abernathy váratlanul Mrs. Maddox lett. De mi húzódik meg a nagy esemény háttérében?

Miért kérte meg Abby Travis kezét?

Milyen titkokat osztott meg egymással Abby és Travis a szertartás előtt?

Hol töltötték a nászéjszakájukat?

Ki tudott még az eseményről... és ő miért nem árulta el senkinek?

Abby és Travis szökése körül mindent a legnagyobb titok övezett... egészen mostanáig. A Gyönyörű sorscsapás és a Veszedelmes sorscsapás rajongói minden kérdésükre választ kapnak az esküvő viharos történetében, és mint a nagyszerű történetekre, erre is érdemes volt várni!

©2023 EVERYTHING PRODUCTIONS, LTD.
ALL RIGHTS RESERVED

Dream
válogatás

JAMIE **McGUIRE**

könyvei nemcsak külföldön, de hazánkban is nagyon népszerűek. Ő a szerzője A Sötétség és Fény angyalai trilógiának, valamint a Gyönyörű sorscsapásnak és a Veszedelmes sorscsapásnak is. Ez utóbbi kettőhöz kapcsolódik ez a regénye. Jamie nagyon fontosnak tartja, hogy a fiatalok minél többet olvassanak, ehhez kíván igényesen szórakoztató könyveivel hozzájárulni. Jelenleg az oklahomai Enidben él gyermekeivel és férjével, valamint a család kedvenceivel, négy lóval, négy kutyával és egy macskával.

Tudj meg többet a könyvről:

www.jamiemcguire.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Ismét itt van Abby és Travis, mégis ez a könyv más, mint a Gyönyörű sorscsapás vagy épp a Veszedelmes sorscsapás, teljesen új és izgalmas események közepébe csöppenünk.”

Amazon

„Kihagyhatatlan könyv. Egy újabb fejezet és újabb titkok, amelyeket megtudunk a két főhős életéről.”

Waterstones

„Most végre mind a két szereplő szemszögéből láthatjuk a történetet. Ez az a láncszem, amely hiányzott a sorozatból.”

A Bookish Escape

„Ennél boldogabb befejezése nem is lehetett volna a történetnek...”

Goodreads

„Akarod tudni Travis és Abby esküvőjének minden egyes részletét? Kedvenc rosszfiúnk újra el fogja lopni a szívedet, sírhatsz és nevethetsz a történeten, egy biztos, sosem fogod elfelejteni. Travis 4ever!”

Kelly Lupi olvas

JAMIE
McGUIRE

Gyönyörű ESKÜVŐ

— részlet —

Dream
válogatás

ELSŐ FEJEZET

ALIBI

Abby

ÉREZTEM, AHOGY ELHATALMASODIK RAJTAM. AZ EGYRE erősödő, szorongó nyugtalanság a bőröm alá kúszott. Minél inkább próbáltam megfeledezni róla, annál elviselhetetlenebb lett, mint egy viszketés, amit muszáj megvakarni, egy sikoly, ami kikívánczik. Apám mondta, hogy a baj esetén fellépő, sürgető menekülési vágy olyan, mint egy önkéntelen izomrángás, az Abernathyknál jelentkező, velük született védekező mechanizmus. Pillanatokkal a tűz előtt is éreztem, és most is elfogott.

Órákkal a tűz után Travis hálósobájában ültem, a szívem őrülden kalapált, az izmaim meg-megrándultak. Az ösztöneim az ajtó felé taszigáltak, azt

súgták, hogy lépjek le, tűnjek innen, hogy bárhol jobb, mint itt. De életemben először nem akartam egyedül elmenni. Alig bírtam koncentrálni a hangra, amit annyira szerettem, és ami most arról beszélt, mennyire retteg, hogy elveszít, és milyen közel járt ahhoz, hogy az ellenkező irányba meneküljön, felém. Olyan sokan meghaltak, néhányan közülük az Államin tanultak, és idegenek voltak, de másokkal már összefutottam a menzán, előadásokon, más bunnókon.

Mi ketten valahogy túléltek, és magunkban ültünk a lakásban. Igyekeztünk feldolgozni a történeteket. Féltünk, lelkifurdalásunk volt... azok miatt, akik meghaltak, és azért, hogy mi életben maradtunk. Belégzéskor olyan érzésem volt, mintha a tüdőm csupa pókháló és láng volna, és a megperzselt bőr avas bűze nem ment ki az orromból. Fojtogató szag volt, és bár lezuhanyoztam, képtelen voltam szabadulni tőle, és elkeveredett a menta- és levendulaillatú folyékony szappannal, amivel lemostam magam. A hangok ugyanígy nem mentek ki a fejből. A szirénák, a jajgatás, a nyugtalan és rémült fecsegés, a helyszínre érkezők sikolyai, amikor rájöttek, hogy a barátaik még bent vannak. Mindenki egyformán

nézett ki, kormos, rémült és kétségbeesett arcok vettek körül. Olyan volt, mint egy lidérces álom.

Bár minden erőmet felemésztette, hogy koncentráljak, hallottam, hogy ezt mondja: – Az egyetlen, amitől félek, Gal, az az élet nélküled.

Addig örült szerencsénk volt. Még Vegas sötét sarkában, Benny verőlegényeinek támadása közepette is valahogy nekünk kedvezett a szerencse. Travis legyőzhetetlen volt. De a Körhöz tartozva, olyan veszélyes körülmények között megszervezni egy bunyót, aminek következtében számtalan főiskolás veszítette az életét... ebben a bunyóban még Travis Maddox sem győzhetett. A kapcsolatunk sok próbát kiállt, de Travist most tényleg a börtön lehetősége fenyegette. Még ha ezzel most nem is volt tisztában, ez volt az egyetlen akadály, ami elválaszthatott minket. Az egyetlen, ami felett nem volt hatalmunk.

– Akkor semmitől sem kell félned – válaszoltam.
– Örökké együtt maradunk.

Felsóhajtott, és megcsókolta a hajamat. Nem hittem volna, hogy ennyire lehet szeretni valakit. Megvédett, most rajtam volt a sor, hogy ugyanezt tegyem.

– Ez az – sóhajtotta.

– Micsoda?

– Abban a pillanatban tudtam, amikor megláttalak, hogy van benned valami, amire szükségem van. Most derült ki, hogy mégsem benned van. Csak te vagy az, akire szükségem van.

Elolvadtam. Szerettem. Szerettem, és bármit meg kellett tennem, amit csak tudtam, hogy biztonságban legyen. Kerül, amibe kerül, gondoltam. Nem számít, mekkora örültség. Egy dolgom van csak: rá kell beszélnem.

Nekidőltem, és a mellkasához simultam. – Ránk van szükséged, Trav. Minden értelmét veszti, ha nem vagyunk együtt. Észrevetted már?

– Hogy észrevettem-e? Egy éve csak ezt hajtogatom! Bigék, bunyók, szakítás, Parker, Vegas... még tűzvész is... a kapcsolatunk mindent kibír.

– Vegas? – kérdeztem.

Abban a pillanatban fogant meg a legőrültebb terv a fejemben, de miközben elmerültem meleg, barna tekintetében, az ötlet nem is tűnt olyan hajmeresztőnek. A szemétől minden értelmet nyert. Az arcát és a nyakát még mindig korommal keveredő veríték lepte be, ami arra emlékeztetett, milyen közel jártunk ahhoz, hogy mindent elveszítsünk.

Egymást kergették a gondolataim. Elég a legszükségesebbet magunkkal vinnünk, és öt perc múlva már itt sem vagyunk. Ott majd veszünk ruhát. Minél hamarabb indulunk, annál jobb. Senki sem hinné, hogy két ember repülőre száll egy ilyen óriási tragédia után. Nem volt értelme, és pontosan ezért kellett meglépnünk.

Elég messzire kellett vinnem Travist, mégpedig valami jó oknál fogva. Hihető oknál fogva, még ha kész őrültség is volt. Szerencsére az őrültség kéznyújtásnyira volt mindkettőnk számára, és lehet, hogy a nyomozók majd kétségbe vonják a több tucat tanú vallomását, akik a Keaton Hall alagsorában éjjel bunyózni látták Travist, ha bizonyítékuk van arra, hogy órákkal később Vegasban voltunk, és éppen az esküvőnket tartottuk.

Travis várakozásteljesen nézett vissza rám, és várta, hogy feltétel nélkül elfogadja, bármit is ejtek ki eszement számon. Szerettem! A fenébe is, odavoltam érte, és nem veszíthettem el most, főleg azok után nem, amiken átverekedtük magunkat, hogy ehhez a pillanathoz érkezzünk. Bárki mércéje szerint fiatalok és kiszámíthatatlanok voltunk még a házassághoz. Hányszor okoztunk eddig fájdalmat

egymásnak, hányszor ordítoztunk egymással, hogy aztán a következő pillanatban az ágyba zuhanjunk! De most tapasztaltuk, milyen törékeny az élet. Ki tudja, mikor következik be a vég, és ragadja el egyikünket? Eltökéltem szegeztem rá a tekintetemet. Az enyém volt, én meg az övé. Egyetlen dologban voltam biztos: csak ez a két dolog számít.

A szemöldökét ráncolta. – Igen?

– Megfordult már a fejedben, hogy visszamenjünk?

Felszaladt a szemöldöke a homlokára. – Szerintem nem jó ötlet.

Hetekkel ezelőtt összetörtem a szívét. Még frissen élt bennem az emlék Travisről, ahogy autóban ülve üldözte America kocsiját. Benny megbízásából egy vegasi bunyóra készült, én pedig nem akartam oda visszamenni. Még az ő kedvéért sem. Míg külön voltunk, Travis a poklok poklát élte meg. Térden állva könyörgött, hogy menjek vissza hozzá, én viszont annyira eltökéltem, hogy sosem térek vissza a nevadai életemhez, hogy elhagytam. Totál seggfej lennék, gondoltam, ha most arra kérném, hogy menjünk vissza. Félig-meddig arra számítottam, hogy még az említése hallatán is elzavar a búsba, de

ez volt az egyetlen ötletem, és a kétségbeesés hajtott.

– És ha csak egyetlen éjszakára mennénk? – Csak ennyire volt szükségem. Egyszerűen csak *más-hol* kellett lennünk.

Körülnézett a szobájában, a sötétségben próbálta kitalálni, amit érzése szerint hallani akartam. Nem akartam olyan lány lenni, aki eltitkolja, amit akar, és szörnyű, ostoba félreértést kreál. De nem árulhattam el Travisnek az igazságot, hogy miért kértem meg most. Sosem egyezne bele, gondoltam.

– Egy éjszakára? – Láthatóan sejtelve sem volt, hogyan reagáljon. Valószínűleg próbatételnek tekintette, pedig csak azt akartam, hogy igent mondjon.

– Vegyél feleségül – böktek ki.

Szétnyílt az ajka, ahogy némán leesett az álla. Egy örökkévalóságig lestem, hogy az ajka mosolyra húzódjon, aztán a száját az enyémre tapasztotta. A csókja ezernyi különböző érzésről tanúskodott. Az agyamban egymást kergette a megkönnyebbülés és a pánik két ellentétes érzése. Menni fog! Összeházasodunk, Travisnek alibije lesz, és minden rendben lesz.

Ó, a pokolba is!

A francba! A rohadt életbe! *Bassza meg!*
Férjhez megyek!

Travis

ABBY ABERNATHY EGYVALAMIRŐL VOLT HÍRES: SEMMIVEL sem árulta el magát. Képes volt bűnt elkövetni, és úgy mosolyogni, mint máskor, képes volt szemrebbenés nélkül hazudni. A világon csak egy embernek volt esélye arra, hogy megfejtse az árulkodó jelét, és annak a személynek a végére is kellett járnia, ha azt szerette volna, hogy esélye legyen Abbynél.

Vagyis nekem.

Abby elveszítette a gyerekkorát, én anyámat, tehát egyforma eséllyel indultunk, ha azt vesszük, hogy közös nevezőre akartunk jutni. Ezzel előnyhöz jutottam, és miután az elmúlt hónapokban ezt tűztem ki célul, a következő eredményre jutottam:

Abby árulkodó jele az, hogy nincs ilyen. Az emberek többsége ezt hülyeségnek tartaná, de számomra teljesen érthető volt. Az árulkodó jel hiánya árulta el. A tekintetében kiülő békesség, szelíd moso-

lya, vállizmai ernyedtsége ébresztett rá, hogy valami baj van.

Ha nem ismertem volna jobban, talán azt hihettem volna, hogy számunkra ez a boldog befejezés, de tudtam, hogy sántikál valamiben. Amikor a repülőtéri váróban ültünk, és arra vártunk, hogy felszálljunk a Vegasba induló gépre, és Abby szorosan odabújt hozzám, tudtam, hogy könnyű lenne megpróbálnom elsiklani a gyanúm felett. Újra meg újra felemelte a kezét, a gyűrűt nézte, amit neki vettem, és sóhajtozott. Velünk szemben egy középkorú nő ült, aki mosolyogva figyelte újdonsült menyasszonyomat, és képzeletben valószínűleg azon járt az esze, amikor még előtte állt az egész élet. Nem tudta, valójában mit jelentenek azok a sóhajok, de nekem volt némi sejtésem.

Nehéz volt boldogságot érezni azzal kapcsolatban, amire készültünk úgy, hogy ennyi halál lebegett a fejünk felett. Vagyis valójában szó szerint a fejünk felett volt. A falra feltett tévé a helyi híreket közvetítette. A képernyőn a tűzről készült képek és a legfrissebb beszámolók követték egymást. Interjút készítettek Josh Farney-val. Csupa korom volt, borzalmasan nézett ki, de örömmel láttam, hogy meg-

úsza. Amikor a bunyó előtt találkoztunk, eléggé be volt nyomva. A Kört felkeresők többsége vagy piásan érkezett, vagy igyekezett emelni a nyomást, miközben arra vártak, hogy az ellenfelemmel laposra verjük egymást. Amikor a lángok terjedni kezdtek a teremben, akkora löket adrenalint kaptak, amitől még a seggrészegek is rögtön kijózanodtak.

Bárcsak ne történt volna meg! Olyan sok mindenkit veszítettünk el, és az ember nem egészen ezt követően képzelte el az esküvőjét. Tapasztalatból tudtam, hogy egy tragédia emléke nem helyén levő. Az esküvőnket egy ilyen eseményhez kötni egyet jelent azzal, hogy évről évre eszünkbe jut majd az ünneplés kapcsán. Az ördögbe is, még mindig holttesteket cipeltek ki, én meg úgy viselkedtem, mint ha ez bosszantó lenne. Szülők gyűltek oda, akiknek fogalmuk sem volt róla, hogy többé nem látják a gyerekeiket.

Ez az önző gondolat aztán lelkifurdaláshoz vezetett, a bűntudat pedig hazugsághoz. Egyébként is kész csoda volt, hogy most összeházasodunk. De nem akartam, hogy Abby azt higgye, hogy nem vagyok a plafonon a házasság gondolatától. Ahogy ismertem, félreértette volna, és rögtön meggondolta

volna magát. Ezért aztán csak rá koncentráltam, meg arra, amire készültünk. Normális, olyan-izgatott-vagyok-hogy-mindjárt-összepisilem-magam vőlegény akartam lenni, és Abby ilyet is érdemelt. Nem először tettem úgy, mintha nem érdekelne valami, amit nem tudtam kiverni a fejemből. Az eleven bizonyíték az oldalamhoz simulva ült mellettem.

A tévéképernyőn a riporternő a Keaton Hall előtt állt, két kézzel kapaszkodott a mikrofonba, és a homlokát ráncolta. – ...mit kérdeznek majd a családok, hogy kit terhel ezért a felelősség? Vissza a stúdiónak, Kent.

Hirtelen a hányinger nagyon is valóságossá vált. Olyan sokan meghaltak, és csak természetes, hogy valakit elővesznek miatta. Vajon Adam hibája volt? Börtönbe kerül? És én is? Magamhoz szorítottam Abbyt, és megcsókoltam a haját. Egy asztal mögött ülő nő felvett egy mikrofont, és beszélni, a térdem meg fékezhetetlenül ugrálni kezdett. Ha nem szállunk be most rögtön, felkapom Abbyt, és Vegasig meg sem állok, gondoltam. Úgy éreztem, még a gépet is le tudnám körözni. A repülőtéri alkalmazott utasított minket, hogy szálljunk be, a hangja magasba ívelt és lejjebb ereszkedett az előre megírt szöveg

szerint, amit már biztos ezerszer felolvasott. Úgy hangzott, mint a *Peanuts* rajzfilmekben: unott, monoton és kivehetetlenül érthetetlen volt.

Csakis egyvalaminek volt értelme: a fejemben ismétlődő gondolatoknak, hogy nemsokára annak a nőnek a férje leszek, akit életemben másodikként szerettem.

Mindjárt itt az idő, gondoltam. A francba is. A rohadt életbe, igen! Kibaszottul igen!

Megnősülök!

MÁSODIK FEJEZET

VISSZAÚT

Abby

AZ UJJAMON SZIPORKÁZÓ KÖRE PILLANTOTTAM, ÉS ISmét felsóhajtottam. Nem egy fiatal, frissen eljegyzett lány gondtalan sóhaja volt, aki éppen az ujját díszítő tekintélyes gyémántot bámulja. Gondolatoktól terhes sóhaj volt. Nehéz, aggodalmas gondolatoktól, amiktől még nehezebb és aggodalmasabb gondolatok támadtak a fejemben. De nem gondoltam meg magam. Képtelenek voltunk egymás nélkül élni. Elkerülhetetlen volt, amire készültünk, és arról, ahogy Travis Maddox szeretett, sokan csak álmodoznak. A sóhajt az ostoba tervem miatti nyugtalanság és remény váltotta ki. Annyira kívántam, hogy Travis

körül minden rendben legyen, hogy az csaknem zselfogható volt.

– Elég már, Gal – szólt rám. – Ideges leszek tőle.

– Csak... túl nagy.

– Pont jó – dőlt hátra. Egy üzletember és egy idősebb pár között szorongtunk; az üzletember halkán beszélt a mobilján. Egy repülőtársasági alkalmazott a kapunál levő pult mögött állt, és egy CB-rádióra emlékeztető kütyübe beszélt. Eltűnődtem, vajon miért nem használnak rendes mikrofont. Bemondott pár nevet, aztán a kütyüt valahova a pult mögé akasztotta.

– Tele lehet a gép – jegyezte meg Travis. Bal karját a székem hátán nyugtatta, a hüvelykujjával gyöngéden masszírozta a vállamat. Igyekezett fesztelennek mutatkozni, de le-fel ugráló térde elárulta.

– A briliáns túlzás. Úgy érzem, mintha bármikor kirabolhatnának – válaszoltam.

Travis elnevette magát. – Először is kibaszottul senki sem nyúlhat hozzád. Másodszor a gyűrű a te ujjadra való. Abban a pillanatban tudtam, amikor megpillantottam...

– Figyelem. Az American 2477-es Las Vegas-i járatának utasai közül három önként jelentkezőt ke-

resünk, akik hajlandóak egy későbbi járatral utazni. Az elutazásuktól számítva egy évig érvényes utazási kupont ajánlunk fel.

Travis rám nézett.

– Nem.

– Sietős a dolog? – kérdezte önelégült vigyorral.

Odahajoltam, és megcsókoltam. – Ami azt illeti, igen. – Felnyúltam, és az ujjammal letöröltem az orra alatti koromfoltot, amit zuhanyozáskor nem vett észre.

– Kösz, bébi – mondta, és az oldalához szorított. Felszegett fejjel, csillogó szemmel nézett körül. Azóta, hogy megnyerte a fogadásunkat, nem is láttam ilyen pazar hangulatban. Megmosolyogtatott. Nem tudom, értelmes dolog volt-e vagy sem, de jó érzés volt, hogy ennyire szeret, és abban a percben eldöntöttem, hogy többé nem mentegetődzöm miatta. Rosszabb dolgok is megesnek az emberrel, mint hogy korán, nagyon fiatalon megismerje a lelki társát, és különben is, mi számít korainak?

– Egyszer anyámmal beszélgettem rólad – mondta, és kinézett a balra levő csupa üveg ablakon. Még sötét volt. Bármit is látott, nem az üveg túloldalán volt.

– Rólam? Alig hangzik hihetőnek...

– Nem annyira. Azon a napon történt, amikor meghalt.

Az adrenalin kirobbant onnan, ahonnan szokott, végigrohant a testemen, és kéz- és lábujjaimba gyűlt. Travis még sosem beszélt velem az anyjáról. Gyakran szerettem volna róla kérdezni, de aztán eszembe jutott az a szörnyű érzés, amikor valaki az anyámról érdeklődött, így aztán sosem hoztam szóba.

– Azt mondta, olyan lányt keressek, akiért érdemes harcolni – folytatta. – Akit nem könnyű meghódítani.

Kissé zavarba jöttem, és azon töprengtem, ez nem azt jelenti-e, hogy macerás csaj vagyok. Az igazat megvallva, az voltam, de nem ez volt a lényeg.

– Azt mondta, sose adjam fel a harcot, és nem is tettem. És anyunak igaza volt. – Mély levegőt vett, s láthatóan hagyta, hogy a gondolat beivódjon a sejtjeibe.

A tudat, hogy Travis úgy vélte, én vagyok az a nő, akiről az anyja beszélt, és hogy az anyja megfelelőnek tartana, még sosem tapasztalt elfogadottságot ébresztett bennem. Diane, aki csaknem tizenhét éve

hunyt el, most azt az érzést keltette bennem, hogy jobban szeret, mint a tulajdon anyám.

– Szeretem az anyádat – suttogtam, és Travis mellkasához simultam.

Lenézett rám, és rövid szünet után csókot nyomott a hajamra. Nem láttam az arcát, de a hangjából kihallottam, milyen mélyen érintette a vallomásom. – Ő is szeretett volna téged. Efelől szemernyi kétségem sincs.

A nő ismét mondott valamit a CB-rádióba. – Figyelem. Az American 2477-es Las Vegas-i járatának utasait értesítjük, hogy hamarosan megkezdődik a beszállás. A beszálláshoz segítséget igénylőkkel kezdjük, majd a kisgyermekesek következnek, azután az első osztály, majd a másodosztály utasai.

– És mi lesz a kivételesen fáradtakkal? – állt fel Travis. – Egy kibaszott Red Bullra van most szükségem. Nem kellett volna megtartanunk holnapra a jegyeinket, ahogy terveztük?

Felvontam a szemöldökömet. – Gondod van azzal, hogy alig várom, hogy Mrs. Travis Maddox legyek?

Megrázta a fejét, és felsegített. – Az ördögbe is, dehogy. Ha kíváncsi vagy az igazságra, még most

sem tértem egészen magamhoz. Csak nem akarom, hogy azért siess, mert attól félsz, meggondolod magad.

– Lehet, hogy attól félek, hogy te gondolod meg magad.

Travis a szemöldökét ráncolta, és átölelt. – Ezt nem mondhatod komolyan. Tudnod kell, hogy semmire sem vágyom jobban.

Lábujjhegyre ágaskodtam, és csókot leheltem a szájára. – Szerintem most készülünk beszállni egy Vegasba tartó gépre, hogy házasságot kössünk. Így gondolom.

Travis erősen magához szorított, aztán az arcomtól a kulcscsontomig izgatottan végigcsókolt. Kuncogtam, amikor megcsiklandozta a nyakamat, és még hangosabban nevettem, amikor felemelt a földről. Még egyszer, utoljára megcsókolt, aztán felkapta a táskámat a földről, és kézen fogva a sorhoz vezetett.

Megmutattuk a szállókártyáinkat, és egymás kezét fogva sétáltunk a géphez. Az utaskísérők egy pillantást vetettek ránk, és sokatmondó mosollyal mértek végig. Travis túlment a helyünkön, hogy beengedjen, feltette a csomagtartóba a kézipoggyá-

szunkat, aztán lerogyott mellém. – Valószínűleg meg kellene próbálnunk útközben aludni, de nem biztos, hogy álom jön a szememre – mondta. – Kibaszottul fel vagyok dobva.

– Most mondtad, hogy egy Red Bullt akarsz inni.

Amikor elmosolyodott, megjelent az arcán a gödröcskéje. – Ne figyelj oda mindenre, amit mondok. A következő fél évben, mialatt azt próbálom majd feldolgozni, hogy mindent megkaptam, amire csak vágytam, egész biztosan nem sok értelmes dolgot fogok mondani.

Hátradőlve a szemébe néztem. – Ha azon törnéd a fejedet, Trav, hogy miért sietek úgy hozzád menni... nos, amit most mondtál, egyike a számtalan oknak.

– Igen?

– Igen.

Lecsúszott az ülésben, és a vállamra hajtotta a fejét. Néhányszor odadörgölte az orrát a nyakamhoz, mielőtt ellazult. Csókot leheltem a homlokára, aztán kinéztem az ablakon, miközben arra vártam, hogy a többi utas elhaladjon mellettünk, és némán fohászkodtam, hogy a pilóta mielőbb szedje innen a sátorfáját. Még soha nem voltam ilyen hálás páratlan pó-

kerarcomért. Szerettem volna felállni, és ráüvölni az emberekre, hogy azonnal üljenek le, és a pilóta szálljon már fel velünk, de még azt is megtiltottam magamnak, hogy fészkelődjek, és ráparancsoltam az izmaimra, hogy ernyedjenek el.

Travis megkereste a kezemet, és összefonta az ujjainkat. A lélegzetvétele felmelegítette azt a helyet a vállamon, amit ért, és a melegség szétáradt a testemben. Néha csak szerettem volna teljesen elmerülni Travisben. Azon járt a fejem, mi lesz, ha a tervem nem válik be. Ha Travist letartóztatják, bíróság elé állítják, és a legrosszabb esetben bebörtönzik. Miután tudtam, hogy lehet, hogy nagyon hosszú időre elválaszthatnak tőle, úgy éreztem, a lehetőség, hogy örökre vele maradjak, nem is olyan nagy ár. A szememet elöntötték a könnyek, és egy csepp legurult az arcomon. Gyorsan letöröltem. Mindig érzelmeibbé tett az átkozott fáradtság.

Az utasok feltették a táskáikat, bekapcsolták az öveiket, és sejtelmük sem volt róla, hogy a mi életünk örökre megváltozik.

Elfordultam, és kinéztem az ablakon. Bármit megtettem volna, hogy ne gondoljak a mielőbbi felszállásra. – Siess – suttoztam magam elé.